

LITERA

We know
books

Secrets of a Summer Night

Lisa Kleypas

Copyright © 2004 Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate

Lira®

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Secretele unei nopți
Lisa Kleypas

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KLEYPAS, LISA
Secretele unei nopți / Lisa Kleypas
trad. din lb. engleză: Anca Dinu -
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8793-7

I. Dinu, Anca (trad.)

821.111

LISA KLEYPAS

Secretele unei nopți

Traducere din limba engleză
Anca Dinu

LITERA
București

capitolul 1

Londra, 1843

Sfârșitul sezonului

O fată hotărâtă să se mărite poate învinge orice obstacol. Mai puțin lipsa zestrei.

Annabelle dădea nerăbdătoare din picior pe sub mulțimea de jupoane albe și încerca să pară serioasă. După ultimele trei sezoane ratate se obișnuise cu statutul de fată bătrână. Se obișnuise, dar nu se resemnase. De nenumărate ori își repetase în gând că merita mult mai mult decât să stea pe unul din scaunele rezemate de perete, într-un colț de încăpere. Sperând, sperând și iar sperând într-o invitație care nu avea să vină. Și încercând să se prefacă. Că nu-i păsa, că era bucurioasă să le vadă pe celelalte dansând și fiind curtate.

Annabelle a oftat adânc și a răsfoit carnețelul argintiu care îi atârna la încheietură, legat cu o panglică. Coperta a alunecat lăsând să se vadă ca într-un evantai filele de culoarea fildeșului, aproape transparente. Fetele trebuiau să treacă acolo numele partenerilor de dans. Lui Annabelle filele goale îi inspirau un șir de dinți care îi rânjeau batjocoritor. A strâns repede carnetul și s-a uitat la cele trei fete așezate lângă ea, toate străduindu-se să nu pară îngrijorate.

Știa exact de ce se aflau acolo. Familia domnișoarei Evangeline Jenner își obținuse averea din jocuri de noroc și avea origini comune. Mai mult decât atât, domnișoara Jenner era foarte timidă și se bălbăia, ceea ce făcea din orice conversație o tortură pentru ambii participanți.

Celălalte două fete, domnișoara Lillian Bowman și sora ei mai mică Daisy nu se obișnuiseră încă cu Anglia - iar după cum arătau lucrurile, nici nu aveau să o facă prea curând. Se spunea că mama lor le adusese de la New York pentru că acolo nu avuseseră nici un pretendent convenabil. Erau moștenitoarele unui imperiu al săpunului și li se spunea în batjocură prințesele-dolar. În ciuda staturii elegante și a ochilor frumoși, întunecați, nu avuseseră nici aici mai mult noroc. Și nici nu aveau mari șanse pe viitor dacă nu găseau pe cineva dintr-o familie aristocratică care să le ia sub aripa lui ocrotitoare și să le învețe să se integreze în societatea britanică.

Annabelle și-a dat seama atunci că, în ultimele luni ale aceluia sezon mizerabil, ele patru: ea, domnișoara Jenner și cele două domnișoare Bowman stătuseră adesea împreună la baluri și serate, întotdeauna pe câte un scaun, la perete, întotdeauna într-un colț. Cu toate acestea însă își vorbiseră doar rareori, fiind prinse toate în capcana așteptării. I-a surprins privirea lui Lillian Bowman, în ochii căreia se citea mult umor.

- Puteau măcar să aducă niște scaune mai confortabile, a murmurat Lillian. Este evident că vom rămâne așezate toată seara.

- Am putea să ne gravăm numele pe ele, i-a răspuns Annabelle, strâmbându-se. La cât timp am petrecut așezată pe el îl pot considera proprietatea mea.

Evangeline Jenner a chicotit înfundat și și-a dat deoparte o buclă roșu-aprins care îi căzuse pe frunte. Zâmbetul făcuse ca ochii ei rotunzi și albaștri să strălucească, iar obrații plini de pistruii se coloraseră în roz. Complicitatea lor subită o făcuse să uite pentru o vreme de timiditate.

- N-nu în-înțeleg cum de nu te-ai măritat încă, i-a spus ea lui Annabelle. Ești cea mai frumoasă fată de aici. Băr-bărbații ar tre-trebuie să stea la rând ca să danseze cu tine.

Annabelle a ridicat cu grație din umeri.

- Nimeni nu vrea să se căsătorească cu o fată fără zestre.

Doar în lumea fantastică a romanelor ducii se căsătoreau cu fete sărace. În realitate, ducii, vicontii și alții ca ei erau copleșiți de responsabilitatea financiară a întreținerii unor vaste domenii și a unor familii numeroase. În plus, trebuiau să-i ajute pe țărani de pe moștile lor. Și un nobil înstărit trebuia neapărat să se căsătorească cu o domnișoară cu bani, nu numai unul fără avere.

- Nici cu o *nouveau-riche* venită din America nu vrea nimeni să se căsătorească, a mărturisit Lillian Bowman. Singura noastră șansă ar fi fost să ne mărităm cu un nobil englez cu un titlu solid.

- Dar nu avem un sponsor, a intervenit sora ei mai mică, Daisy. Era varianta mai mică a surorii ei și semăna cu un elf. Avea aceeași piele deschisă la culoare ca sora ei, același păr des, brunet, aceeași ochi căprui. A zâmbit și a adăugat: dacă știi din întâmplare vreo ducică drăguță care să ne ia sub aripa ei și-am rămâne datoare.

- Eu ni-nici măcar *nu vreau* să-mi găsesc un soț, li s-a destăinuit Evangeline Jenner. Sunt nevoită să su-sufăr aici, cu voi, pentru că nu am altceva de fă-făcut. Sunt prea mare ca să mai pot rămâne la școală și ta-tatăl meu... S-a oprit brusc și a oftat. Mi-a mai rămas un singur sezon până să împlinesc 23 de ani, după care voi fi oficial fată bătrână. De-de-abia aștept!

- Asta e limita acum? 23 de ani? a întrebat Annabelle speriată. Și-a înălțat privirea spre cer. Dumnezeuule mare, nu știam că am depășit-o deja!

- Câți ani ai? a întrebat-o Lillian Bowman curioasă.

Annabelle s-a uitat în jur, asigurându-se că nu le auzea nimeni:

- Luna viitoare împlinesc 25.

Destăinuirea i-a adus trei priviri compătimitoare. Lillian a spus repede:

-Arăți de 21, nici o zi în plus.

Annabelle a strâns cu putere carnetelul de bal între degetele înmănușate. Ce repede trecea timpul! s-a gândit ea. Acesta era al patrulea sezon al ei și se apropia de sfârșit. Pur și simplu, nu mai putea să urmeze un al cincilea sezon. Ar fi fost ridicol. Trebuia să facă rost de un soț și asta rapid. Altfel nu-și mai permiteau să-l țină pe Jeremy la școală și nici să locuiască în casa lor cea modestă. Iar odată ce coborau dealul nu-l mai puteau urca la loc.

În cei șase ani care trecuseră de la moartea tatălui ei resursele financiare ale familiei se diminuaseră până la epuizare. Încercaseră să ascundă starea disperată în care se aflau, prefăcându-se că aveau în continuare șase servitori și nu doar o bucătăreasă și un lacheu vârstnic... întorcând materialul decolorat al rochiilor pe cealaltă față... vânzând pietrele prețioase din bijuterii și înlocuindu-le cu falsuri. Annabelle obosise de atâtea eforturi, mai ales că se părea că toată lumea știa că se aflau în pragul dezastrului. În ultima vreme, Annabelle începuse să primească oferte discrete de la bărbați însurați care îi spuneau că nu trebuia decât să le ceară ajutorul. Nu mai era nevoie să întrebe cum se putea recompensa. Știa că îi rezervau rolul de amantă.

- Care ar fi pentru tine bărbatul ideal, domnișoară Peyton? a întrebat-o Lillian Bowman.

- Oricare nobil ar fi bun, a zis Annabelle cu ușurință.

- Oricare? a întrebat sceptică Lillian. Nu trebuie să arate bine?

Annabelle a ridicat din umeri.

- Ar fi bine, nu e și necesar.

- Cum rămâne cu pasiunea? a intervenit și Daisy.

- N-ar fi deloc bine-venită.

- Inteligența?

- Negociabilă.

- Farmecul? a întrebat Lillian.

- De asemenea negociabil.

- Nu ai prea multe așteptări, a remarcat Lillian. Eu una aș fi pus câteva condiții. Alesul meu trebuie să fie brunet, frumos, un bun dansator... și să nu-mi ceară niciodată voie să mă sărute.

- Iar eu vreau să mă mărit cu un bărbat care să aibă colecția completă a operelor lui Shakespeare, a spus Daisy. Să fie liniștit și romantic - ar fi și mai bine dacă ar purta ochelari - să-i placă poezia și natura. Și să nu aibă prea multă experiență cu femeile.

Sora ei mai mare a ridicat ochii spre cer.

- Se pare că nu ne vom bate pe același bărbat. Slavă Domnului!

Annabelle a privit-o pe Evangeline Jenner.

- Ție ce bărbat ți s-ar potrivi, domnișoară Jenner?

- Evie, a murmurat ea roșind. S-a străduit să-și depășească timiditatea și să-i răspundă. Cred că... mi-ar plăcea ci-cineva blând și... S-a oprit și a clătinat din cap, zâmbind. Nu știu. Cineva care să mă iu-iubească. Cu adevărat.

Cuvintele ei au impresionat-o pe Annabelle și au făcut-o să cadă pe gânduri, melancolică. Dragostea era un lux la care nu îndrăznise niciodată să spere, un subiect superfluu față de cel mai important: supraviețuirea. A întins mâna spre ea și i-a atins mâna înmănușată:

- Sper să-l găsești. Poate că nici nu va trebui să aștepti prea mult.

- Aș vrea să-l găsești tu înaintea mea, a spus Evie zâmbind. Aș vrea să te pot ajuta cumva.

- Mi se pare că fiecare dintre noi avem nevoie de ajutorul celorlalte, a zis Lillian. A privit-o intens pe Annabelle. Hmm... aș vrea să fii proiectul meu.

- Ce? Annabelle și-a arcuit sprâncenele, întrebându-se dacă trebuia să se simtă jignită sau doar amuzată.

Lillian a început să-i explice:

- Sunt ultimele săptămâni ale sezonului. Iar pentru tine este ultimul, presupun. Practic vorbind,

aspirațiile tale de a te mărita cu un bărbat care să-ți fie egal din punct de vedere social se vor spulbera la sfârșitul lui iunie.

Annabelle a încuviințat.

- Drept pentru care îți propun... Lillian s-a oprit la mijlocul frazei.

Annabelle i-a urmărit privirea și a văzut o siluetă apropiindu-se. Era Simon Hunt, bărbatul cu care nici una dintre ele nu voia să aibă de-a face. Și nu fără motiv.

- Idealul meu de soț ar fi exact opusul domnului Hunt, a șoptit Annabelle.

- Ce surpriză, a murmurat Lillian, sarcastică. Erau toate de acord cu ea.

Un bărbat care încerca să urce pe scara socială putea fi iertat doar dacă poseda suficientă grație. Nu era cazul lui Simon Hunt. Nu aveai cum să ai o discuție politicoasă cu un bărbat care spunea întotdeauna ce gândea, indiferent cât de neplăcute sau de ofensatoare ar fi fost părerile lui.

Unii ar fi zis că Simon Hunt era un bărbat frumos. Annabelle presupunea că anumitor femei le plăcea masculinitatea lui robustă. Chiar și ea trebuia să recunoască: sub hainele formale, de seară, se ghicea un trup puternic. Totul pălea însă din cauza moșiciei lui. Nu avea nimic sensibil, nici un dram de idealism sau eleganță... totul la el se reducea la bani, totul era calculat și egoist. Un altul în locul lui ar fi avut decența să se simtă stânjenit din cauza lipsei de rafinament, dar Hunt hotărâse să facă din asta o virtute. Îi plăcea să ia în râs obiceiurile și moravurile aristocratice. Ochii îi străluceau, amuzați, de parcă ar fi râs de ei toți.

Spre ușurarea lui Annabelle, Hunt nu a dat nici un semn că și-ar fi amintit de spectacolul din ziua precedentă, când îi furase un sărut la adăpostul întunericului. Cu trecerea timpului, ea era aproape convinsă că de fapt își imaginase totul. Privind retrospectiv, nimic nu mai

părea real, în special răspunsul arzător dat de ea străinului îndrăzneț.

Fără îndoială că existau multe persoane care îl disprețuiau la rândul lor pe Simon Hunt, dar el nu se lăsa intimidat, spre exasperarea lor. În ultimii ani devenise extrem de bogat, fiind acționar majoritar la companii care fabricau utilaje pentru agricultură, vapoare sau locomotive. În ciuda comportamentului său nepolitic, Hunt era invitat la petrecerile date de lumea bună pentru că era mult prea bogat ca să nu fie luat în seamă. Hunt întruchipa amenințarea industriștilor asupra aristocraților britanici care se încăpățâneau să facă în același fel agricultură de sute de ani. Nobilimea britanică îi permitea accesul în cercurile înalte, dar continua să-l privească cu ostilitate. Iar lui Hunt părea să-i facă plăcere să intre cu forța într-o societate care nu-l agreea.

În puținele ocazii în care se întâlneau până în ziua spectacolului, Annabelle îl tratase pe Simon Hunt cu răceală, respingându-i orice încercare de a face conversație și refuzându-i invitațiile la dans. El păruse amuzat de fiecare dată și o privise cu insistență. Annabelle spera că într-o zi el nu se va mai arăta interesat de ea, dar pentru moment el rămânea enervant de insistent.

Annabelle a observat ușurarea celorlalte trei fete atunci când Hunt le-a ignorat și și-a îndreptat atenția numai asupra ei.

- Domnișoară Peyton...

Nimic nu părea să scape privirii lui: nici mânecele peticite cu grijă ale rochiei ei, nici trandafirii abia îmbobociți pe care și-i prinsese la decolteu ca să mascheze marginea destrămată a corsajului, nici perlele false din cerceii ei. Annabelle l-a privit sfidător.

- Bună seara, domnule Hunt.

- Îmi acorzi un dans? a întrebat-o el fără să se mai obosească cu introducerea.

- Nu, mulțumesc.

- De ce nu?

- Mă dor picioarele.

Și-a arcurit una dintre sprâncene:

- Oare de ce? Doar ai stat pe scaun toată seara.

Annabelle i-a susținut privirea fără să clipească.

- Nu sunt obligată să-ți dau explicații, domnule Hunt.

- Un vals nu poate fi chiar atât de obositor.

Annabelle făcea eforturi să-și păstreze calmul.

- Nu ți-a spus nimeni până acum că nu este politicos să insiști ca o doamnă să facă ceva ce nu dorește, domnule Hunt?

El a zâmbit slab:

- Dacă eram politicos nu obțineam ce-mi doream, domnișoară Peyton. M-am gândit numai că ți-ai dori să ieși puțin de aici, din rândul fetelor fără pretendenți. Dacă balul acesta va fi la fel cu cele de până acum este foarte probabil să nu mai primești nici o altă invitație la dans.

- Cât farmec! a spus ironic Annabelle. Mă simt de-a dreptul flatată. Cum aș putea să refuz o asemenea invitație?

O privea din nou foarte atent:

- Dansezi cu mine, deci?

- Nu, i-a răspuns ea scurt. Pleacă, te rog!

În loc să se retragă rușinat, Hunt i-a zâmbit larg. Semăna cu un pirat. Dinții lui albi contrastau cu chipul bronzat.

- Ce rău vezi într-un dans? S-ar putea chiar să-ți placă; sunt un dansator destul de bun.

- Domnule Hunt, a murmurat ea exasperată, numai ideea că aș putea să-ți fiu parteneră într-un fel sau altul îmi îngheață sângele în vene.

Hunt s-a aplecat spre ea și și-a coborât tonul ca să nu mai fie auzit și de altcineva:

- Foarte bine. Îți dau însă un subiect de gândire, domnișoară Peyton. S-ar putea să vină o zi în care nu-ți

vei mai permite să refuzi o ofertă onorabilă din partea cuiva ca mine... sau chiar una mai puțin onorabilă.

Annabelle a făcut ochii mari și a simțit cum roșea. Era deja prea mult: stătuse toată seara lipită de perete, iar acum era subiectul insultelor venite din partea unui bărbat pe care îl disprețuia.

- Parcă ai juca rolul ticălosului într-o piesă proastă, domnule Hunt.

El i-a zâmbit iar, a făcut o plecăciune excesiv de politicoasă și s-a îndepărtat.

Annabelle a rămas privind în urma lui.

Celelalte fete au oftat ușurate, la unison, văzându-l că se îndepărta.

Lillian Bowman a vorbit prima.

- Cuvântul *nu* nu-l impresionează prea tare, nu-i așa?

- Ce ți-a spus la final, Annabelle? a întrebat curioasă Daisy. Te-ai înroșit foarte tare.

Annabelle se uita fix la carnetelul de bal și urmărea cu degetul marginea copertei din argint.

- A insinuat că într-o zi voi ajunge într-o situație disperată și voi fi nevoită să-i devin amantă.

Dacă n-ar fi fost atât de îngrijorată, Annabelle ar fi râs văzându-le expresiile uluite. În loc să exclame, ultragiată, sau să abandoneze subiectul, Lillian i-a pus o întrebare la care Annabelle nu se aștepta:

- Și avea dreptate?

- Avea dreptate în privința situației mele disperate, a recunoscut Annabelle. Dar nu voi ajunge amanta nimănu - nici a lui, nici a altcuiva. Prefer să mă mărit cu un fermier care cultivă sfeclă.

Lillian i-a zâmbit, simțind din tonul ei cât era de hotărâtă.

- Îmi placi, să știi, a anunțat-o și s-a rezemat de spătarul scaunului, încrucișându-și neglijent picioarele, lucru nepermis pentru o fată de măritat.

LIBRIS | We know

- Și eu te plac, i-a răspuns automat Annabelle, pentru că așa cereau bunele maniere: să răspundă imediat cu aceeași monedă. Dar de îndată ce a rostit cuvintele a constatat surprinsă că erau adevărate.

Lillian a studiat-o din cap până în picioare, apoi a continuat:

- Mi-ar părea rău să te văd pe câmp, ținând plugul de coarne. Meriți mai mult de atât.

- Sunt de acord, a spus Annabelle. Dar ce este de făcut?

Întrebarea era retorică, dar Lillian a luat-o în serios:

- Ajung imediat și acolo. Înainte să fim întrerupte mă pregăteam să-ți fac o propunere. Ar trebui să ne ajutăm reciproc să ne găsim câte un soț. Dacă domnul care ni se pare potrivit nu ne face curte o să-l „convingem” noi. Vom fi mai eficiente dacă ne unim forțele. Vom începe cu cea mai în vârstă - deci cu tine, Annabelle - și vom termina cu cea mai tânără.

- Spre dezavantajul meu, a protestat Daisy.

- Așa e drept, i-a spus Lillian. Tu ai mai mult timp la dispoziție decât noi.

- La ce fel de ajutor te gândești? a întrebat-o Annabelle.

- Orice este nevoie. Lillian a început să scrie ceva în carnetelul ei de bal. Ne vom compensa slăbiciunile una-alteia și vom oferi sfaturi atunci când va fi nevoie. A zâmbit încântată: vom fi o adevărată echipă de baseball.

Annabelle a privit-o cu scepticism.

- Te referi la jocul acela în care domnii lovesc o minge din piele cu o bătă teșită?

- Nu numai domnii, i-a răspuns Lillian. La New York pot juca și doamnele, atâta vreme cât nu-și pierd mințile de exaltare.

Daisy a zâmbit:

- Odată Lillian a fost atât de supărată din cauza unei lovături ratate că a scos un țaruș din pământ.

- Era slăbit deja, a protestat Lillian. Iar un țaruș care nu este bine fixat este un pericol pentru jucători.

- Mai ales când arunci cu ceva în el, a completat Daisy cu un zâmbet senin.

Annabelle și-a înăbușit râsul și și-a mutat privirea de la cele două surori la Evie, care le privea încurcată. Își dădea seama la ce se gândea: că surorile venite din America aveau nevoie de multă pregătire până când să reușească să atragă atenția bărbaților de familie bună. Le-a privit din nou pe surorile Bowman și a zâmbit. Nu-i era deloc greu să și le imagineze alergând pe terenul de joc, cu câte o bătă în mână, cu rochiile suflecate până la genunchi. S-a întrebat dacă toate americancele erau la fel de lipsite de inhibiții... Nu era de mirare că surorile Bowman îi înfricoșau pe toți tinerii britanici de familie bună care îndrăzneau să se apropie de ele.

- Nu mi-am imaginat niciodată că găsirea unui soț este un sport de echipă.

- Ar trebui să fie! a spus Lillian cu multă convingere. Gândește-te cât de eficiente vom fi! Singura dificultate pe care o pot vedea ar fi să ne intereseze același bărbat... dar nu pare deloc probabil, ținând cont de gusturile noastre.

- Atunci vom conveni să nu concurăm pentru același bărbat, a zis Annabelle.

- Și m-mai mult decât atât: să nu ne facem rău niciodată una alteia.

- Ca în jurământul lui Hipocrat, a zis Lillian.

- Eu cred că are dreptate, Lillian, a protestat Daisy. Nu mai intimidă biata fată!

Annabelle a intervenit repede, să nu le dea răgaz să se ia la ceartă:

- Va trebui să ne facem un plan, în funcție de scopul fiecăreia.

- Și ne vom spune totul, a zis Daisy.